

بسازي، دانش بنیان ته ندارد. تحریم هم که بشود، راه حل پیدای کند و خودش رانجات می دهد. بعد از ساخت سیستم کنترل توربین، به فکر ساخت سیستم تحریم یک ژنراتور افتادیم. بعد از راه اندازی هر کدام از رامیاریا، نیروگاه ها تقاضای سیستم تحریم ژنراتور داشتند. بررسی کردیم و فهمیدیم شرکت های خارجی در کنار سیستم کنترل توربین، سیستم تحریم یک ژنراتور را هم به مشتری های شان پیشنهاد می دهند. این شده که دوباره مطالعات و تحقیقاتمان را شروع کردیم. سیستم تحریم یک ژنراتور میزان ولتاژ و کیفیت تولید برق در ژنراتور را کنترل می کند. ساده اش این است که بسته به نیاز شبکه و ولتاژ و سایر پارامترهای مهم، ژنراتور توسط سیستم تحریم، کنترل می شود. همین مبحث به ظاهر ساده، حساسیت ها و نکات دقیقی دارد که اگر درست اجرا نشود، سیستم از شبکه خارج و نیروگاه با مشکل اساسی مواجه می شود. در واقع سیستم تحریم یک ژنراتور مثل یک هندوانه در بسته است که هیچ چیز آن از بیرون مشخص نیست؛ حتی از سیستم کنترل توربین هم سخت تر و پیچیده تر است و هیچ کس تیررسش نمی رود. مثل همیشه، بچه ها شروع کردند به تحقیق و مطالعه در باره سیستم برندهای معروف دنیا. در روزگار ما، هیچ وقت علم محدود در دست عده ای خاص نبوده است. کافی است کسی بخواهد دانش چیزی را به دست آورد، حتما می تواند. در حال حاضر مشکل ما علم نیست، مشکل بستری است که علم بتواند در آن بروز و ظهور داشته باشد. سیستم تحریم ژنراتور که نامش را سناریا گذاشتیم، دو مین محصول شرکت دانش بنیان ماست که این روزها آن را در نیروگاه های زیادی نصب و راه اندازی کرده ایم. راست است که می گویند اگر یک قم برداری، خداده قدم برایت برمی دارد.

ابروهایش را با انداخت و گفت: «شما اسلامی دونی برق توی کشور ما چطوری تولید می شه؟» جواب ندادم و نگاهش کردم. ادامه داد: «ما برای تولید برق، در قبال تحویل مقدار مشخصی گاز یا نفت، مناقصه برگزار می کنیم و مقدار برقی که لازم داریم را اعلام می کنیم. شرکت های مختلف مثل زیمنس یا جنرال الکتریک هر کدام پیشنهادی می دهند. هر کدام که در مناقصه برنده شود؛ مثلاً تا بیست سال، از صفر تا صد، مسئول تأمین برق آن شهر است. بعد از اتمام مدت قرارداد هم باید جمع کنند و بروند. این وسط، برق اگر قطع شد با مشکل دیگری پیش آمد، ما فقط جریمه شان می کنیم. این نشان می دهد که رشد و پیشرفت کشورهایی مانند امارات، چقدر پوسته ای و حباب گونه است و از هیچ عمق و زیرساختی برخوردار نیست.

همیشه و از ابتدا، تمام سیستم های کنترل نیروگاه را غربی ها برایمان می آوردند؛ نه تنها برای ما که تقریباً برای همه کشورهای به قول خودشان جهان سوم، در دنیا به جز آمریکا، فرانسه، آلمان، ایتالیا، چین و ژاپن، کشور دیگری توانایی ساخت نیروگاه ندارد. حساس ترین جای نیروگاه، بخش کنترل آن است. ممکن است کسی بتواند توربین یا ژنراتور بسازد؛ ولی ساخت سیستم کنترلش، فقط در دست سه چهار شرکت در دنیا است. مادر آنها را به تکنولوژی کنترل نیروگاه دست پیدا کرده ایم؛ بنابراین هم سیستم کنترل ۲۵ مگاواتی می توانیم بسازیم، هم ۳۵ مگاواتی و هم هر چیز دیگر. مثل این است که حرف الفبا را یاد گرفته باشی و بتوانی با آنها کلمه بسازی و بعد با کلمه ها جمله

